

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Engedjék meg, hogy a család nevében megköszönjem, hogy ilyen szép számmal velünk voltak ezen a megemlékezésen, és megköszönjem azoknak, akik hosszú hetek, sőt mondhatom azt, hónapok munkájával lehetővé tették, hogy ez az emléktábla elkészüljön, és ez a mai megemlékezés megvalósuljon.

Ezen az emléktáblán egy Tamási Áron idézetet olvashatnak: „*Az ember szíve mélyén örökké oda való, ahol született.*” Ez egy kevésbé ismert Tamási Áron idézet, én egy másikkal készültem, amit talán Önök is gyakrabban hallottak már, és ami mind a két beszédből, amit hallottunk - mind Gabri Rudolf beszédéből, mind Duray Miklós beszédéből - kitetszett, még hogyha ők nem is idézték Tamási Áront. Hogy is hangzik ez a mondat? „*Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.*” Itt mondták már utánam a folytatást. Mindaz, amit hallottunk, mindaz, ami abban az interjúban, ami közel tíz esztendővel ezelőtt készült apósommal, és amit most az ünnepi, jubileumi számában a nagykaposi magyar ház kiadványa ismét leköszölt, az gondolom, ez a gondolat tükröződik. A személyes élményből is, amit hallhattunk Gabri Rudolftól.

Ha apósom itt lenne, akkor azt hiszem két mondatot mondana, hogyha a saját életét, a saját élettörténetét kellene összefoglalni, és ennek tanúságát kellene figyelmébe ajánlani a jelenlévőknek. Az egyik így hangozna: hogy még egy ilyen kicsiny település – melynek hasonlít egyébként az én szülővárosomhoz, Csornához a lélekszáma -, egy ilyen kicsiny település szülöttje is, ha jól sáfárkodik a rábízott talentumokkal, milyen sokra viheti. Hiszen nemcsak a tehetsége, a kétségtelenül meglévő tehetsége, hanem a szorgalma is kellett ahhoz, hogy mindazt elérje, amiről az imént hallhattunk, hogy egyetemi tanár legyen, hogy akadémikus legyen, alkotmánybíró, majd a Nemzetközi Bíróság tagja, megbecsült tagja.

A másik mondat, amit mondana az így hangozna - és szintén ez is az interjúból és az elhangzottból következik -, hogy mindenki tartozik a szülőföldjének. Még akkor is, hogyha csak rövid időt töltött itt, és csak gyerekkorában, nyaranta járt vissza ide, amikor már elköltözött Nagykaposról, sőt Pálócról is. És igyekezzen ki-ki lehetőségei, tehetsége, ereje szerint visszaadni valamit annak a szülőföldnek, amelytől olyan sokat kapott.

Köszönöm mégegyszer, hogy itt voltak velünk, köszönöm, hogy lehetővé tették ezt a bensőséges ünnepet. Isten áldja Önöket!

Áder János, Magyarország köztársasági elnöke

(Elhangzott 2013. november 16-án a Nagykaposi Magyar Közösségi Házban, Herczegh Géza emléktáblájának avatóünnepségén)